

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydział Karny w składzie

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Marta Filipiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim Mariusza Koseckiego

po rozpoznaniu w dniach 2.10.2014 r., 27.01.2015 r., 21.05.2015 r. 7.07.2015 r., 24.11.2015 r. sprawy:

1) **J. S.**, syna A. i E. z domu S., urodzonego (...) w G.,

1) **S. R.**, syna J. i D. z domu S., urodzonego (...) w G.,

oskarżonych o to, że :

1. w dniu 30 listopada 2013 r. w K. na terenie Centrum Handlowego (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w celu utrzymania się w posiadaniu skradzionych uprzednio rzeczy w postaci chusteczek higienicznych, płynu L., płynu do kąpieli A., dezodorantu oraz napoju energetycznego, tj. mienia o łącznej wartości 49,96 zł na szkodę (...) S.A., bezpośrednio po dokonaniu kradzieży używali przemocy fizycznej wobec K. L. w postaci kopania po brzuchu, ugryzienia w lewą rękę, odpychania i uderzenia pięścią w twarz, w wyniku czego doznał on obrażeń w postaci rany kłusanej lewego przedramienia, co spowodowało rozstrój zdrowia na czas trwający nie dłużej niż 7 dni, jak również kierowali groźby pozbawienia życia wobec T. F. oraz kopali po nogach i szarpali Ł. W., a ponadto kierowali groźby pozbawienia życia wobec J. P.,

tj. o czyn z art. 281 k.k. w zb. z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

a nadto S. R. oskarżonego o to, że:

2. w dniu 14 września 2013 r. w K. groził T. R. i R. H. pozbawieniem życia i zniszczeniem samochodu, co wzbudziło w zagrożonych uzasadnioną obawę, że groźby te mogą zostać spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

3. w dniu 15 września 2013 r. w K. groził T. R. i R. H. pozbawieniem życia, co wzbudziło w zagrożonych uzasadnioną obawę, że groźby te mogą zostać spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

4. w dniu 14 września 2013 r. w K. znieważał T. R. i R. H., używając pod ich adresem słów uznanych powszechnie za obelżywe,

tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k.

5. w dniu 15 września 2013 r. w K. znieważał T. R. i R. H., używając pod ich adresem słów uznanych powszechnie za obelżywe,

tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k.

przy zastosowaniu art. 4§1 k.k., na podstawie przepisów Kodeksu karnego w brzmieniu z 30.06.2015 r.

w ramach zarzucanego mu czynu uznaje, iż J. S. dopuścił się przestępstwa polegającego na tym, iż w dniu 30 listopada 2013 r. w K. na terenie Centrum Handlowego (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. R., w celu zmuszenia pracowników ochrony do odstąpienia od zatrzymania S. R., stosował przemoc fizyczną wobec K. L. poprzez jego odpychanie, jak również kierował groźby pozbawienia życia wobec T. F. i J. P., tj. czynu z art. 191§1 k.k. i ustalając, że wina oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości jego czynu nie są znaczne, na podstawie art. 66§1 i 2 k.k., art. 67§1 k.k. umarza warunkowo postępowanie karne wobec J. S. na rok próby,

na podstawie art. 67§3 k.k. orzeka wobec oskarżonego J. S. świadczenie pieniężne w kwocie 1000 (tysiąca) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

oskarżonego S. R. uznaje za winnego zarzucanego mu w punkcie pierwszym aktu oskarżenia czynu z tym ustaleniem, że w zakresie przestępstwa z art. 281 i 157§2 k.k. działał sam, zaś groźby stosował w celu zmuszenia pracowników ochrony do odstąpienia od zatrzymania go, czyn ten kwalifikuje z art. 281 k.k. w zb. z art. 157§2 k.k. w zb. z art. 191§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i za to na podstawie art. 281 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k., art. 33§1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda,

oskarżonego S. R. uznaje za winnego zarzucanych mu w punkcie drugim i trzecim aktu oskarżenia czynów i za to na podstawie art. 190§1 k.k., przy zastosowaniu art. 91§1 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

oskarżonego S. R. uznaje za winnego zarzucanych mu w punkcie czwartym i piątym aktu oskarżenia czynów i za to na podstawie art. 216§1 k.k., przy zastosowaniu art. 91§1 k.k. wymierza mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 10 (dziesięć) złotych każda,

na podstawie art. 85 k.k., art. 86 §1 i 2 k.k., art. 91§2 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego S. R. kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone w punktach III-V wyroku i orzeka w ich miejsce karę łączną w wymiarze roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 10 (dziesięć) złotych każda,

na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. R. w punkcie VI wyroku kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby,

na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonego S. R. w okresie próby pod dozór kuratora,

na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 r., ze zm.) obciąża oskarżonych kosztami postępowania: wydatkami w kwotach po 50 zł (pięćdziesiąt złotych) oraz opłatami: J. S. w kwocie 100 (stu) złotych, S. R. w kwocie 460 (czterystu sześćdziesięciu) złotych.

X K 309/14

UZASADNIENIE

Stosownie do treści art. 423§1a k.p.k. Sąd ograniczył uzasadnienie wyroku do rozstrzygnięć w przedmiocie zarzutu stawianego J. S.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2013 r. J. S. przyjechał do swojej dziewczyny P. M. do miejscowości K. i czekając na jej powrót ze szkoły pił piwo na boisku szkolnym. Tego samego dnia S. R. spożywał alkohol. Łącznie wypił ok. 250 ml whisky.

W godzinach popołudniowych wraz ze znajomymi udał się do Centrum Handlowego (...) z zamiarem dokonania kradzieży w sklepie (...). Po drodze do T. spotkał swojego znajomego J. S., który udawał się na zakupy ze swoją dziewczyną P. M.. Przywitali się, po czym każdy udał się w swoją stronę. S. R. zmienił zdanie i postanowił zapłacić za zakupy.

W tym samym czasie na terenie hali T. przebywał J. S. ze swoją dziewczyną P. M. i znajomym K. H.. Po zrobieniu zakupów ustawili się w kolejce do kasy.

Na terenie sklepu (...) wziął z półek towar w postaci chusteczek higienicznych, płynu L., płynu do kąpieli A., dezodorantu oraz napoju energetycznego, tj. mienia o łącznej wartości 49,96 zł i ustawił się w kolejce do kasy za J. S. i P. M.. Wówczas podeszła do niego pracownica sklepu (...) i mówiąc, że nie potrzebują złodziei, kazała mu opuścić sklep.

Po tych słowach S. R. zabrał towar z taśmy i udał się za linię kas, kierując się do wyjścia ze sklepu. Sytuację tę obserwował pracownik ochrony in cognito Ł. W., który w tym czasie przebywał na terenie hali sprzedaży T..

W międzyczasie J. S. i P. M. zapłacili za swoje zakupy i ruszyli w stronę wyjścia z centrum handlowego.

/dowody: wyjaśnienia S. R. k. 30, 42, 182-183, 424-425, 478

wyjaśnienia J. S. k. 28, 48, 157-158, 423-424, 478

zeznania Ł. W. k. 17-18, 235 (251), 430-432

zeznania P. M. k. 205-206, 433-436

zeznania K. H. k. 228, 436-437

nagranie z monitoringu k. 24

dokumentacja fotograficzna k. 246/

Kiedy jedna z pracownic T. zobaczyła, że S. R. opuszcza sklep, zaczęła głośno wzywać ochronę. Teren pasażu handlowego patrolował w tym czasie pracownik ochrony K. L., który widząc biegnącego S. R., zaczął go gonić i udało mu się zatrzymać S. R. tuż przed wyjściem z pasażu handlowego, przy sklepie (...). K. L. złapał S. R., przewrócił go na ziemię i usiadł na nim, licząc na wsparcie. S. R. zachowywał się bardzo agresywnie, pluł na K. L., wyzywał go, groził mu pozbawieniem życia i szarpał się, próbując się uwolnić. W pewnym momencie ugryzł K. L. w lewą rękę. S. R. leżał na plecach, kopał K. L. kolanami w nerki i w plecy, machał rękami, uderzył K. L. w okolice klatki piersiowej. S. R. próbował pomagać jeden z jego kolegów, niski blondyn w bluzie z kapturem, jednakże został odciągnięty przez Ł. W., który w międzyczasie pojawił się na miejscu zdarzenia.

Na miejscu zdarzenia zjawili się pracownicy firmy (...) S.A. - T. F., przeprowadzający inspekcję podległego mu regionu, wraz z inspektorem nadzoru J. P..

Po chwili w okolicy sklepu (...) nadszedł J. S. z P. M.. Gdy J. S. zobaczył, co się dzieje, próbował pomóc S. R., prosząc pracowników ochrony, żeby go puścili.

J. S. kilkakrotnie podbiegał do K. L. i chwycił go za ramię, próbując uwolnić S. R.. Krzyczał do K. L.: „puść go, co on ci zrobił” i kierował do niego wulgaryzmy. J. S. znajdował się pod znacznym wpływem alkoholu. Gdy T. F. wszedł między J. S. i K. L., J. S. zerwał mu z twarzy okulary i próbował uderzyć go pięścią w twarz, jednak T. F. zdążył się uchylić. Zarówno J. S., jak i S. R. kierowali do T. F. i J. P. groźby pozbawienia życia.

Po chwili na miejsce zdarzenia przyjechał patrol z firmy (...), wezwany przez personel sklepu (...), w osobach Z. P. i M. K. (2). Odciągnęli oni J. S. od K. L. i zatrzymali go do czasu przyjazdu patrolu Policji.

Zarówno S. R., jak i J. S. w trakcie zajścia byli pijani.

/dowody: zeznania K. L. k. 59-60, 237-238 (252), 435-436

zeznania Ł. W. k. 17-18, 235 (251), 430-432

zeznania P. K. k. 134-135, 437-438

zeznania T. F. k. 10-11, 264, 428

zeznania J. P. k. 20, 256-257, 258-259, 429-430

zeznania A. D. k. 229, 432-433

zeznania P. M. k. 205-206, 433-436, 438

zeznania K. H. k. 228, 436-437

zeznania Z. P. k. 144-145, 438-439

zeznania M. K. (2) k. 250, 530-531

wyjaśnienia S. R. k. 30, 42, 182-183, 424-425, 478

wyjaśnienia J. S. k. 28, 48, 157-158, 423-424, 478

protokoły zatrzymania osoby k. 2, 4

protokoły badania trzeźwości k. 3, 5/

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego J. S. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że 30 listopada 2013 r. był w K. u swojej dziewczyny P. M., wcześniej zaś spożywał piwo na boisku. Gdy P. M. wróciła ze szkoły, około 16-17 udali się razem do Centrum (...) K.. Przed centrum spotkali S. R. i jego kolegów, przywitali się z nimi, po czym poszli dalej. J. S. wyjaśnił, że na terenie sklepu (...) chodził tylko ze swoją dziewczyną, nie zwracał uwagi na inne osoby. Po zrobieniu zakupów chcieli iść do domu. Przed wyjściem z centrum handlowego (...) zobaczył leżącego S. R., którego trzymał jakiś mężczyzna, dlatego powiedział temu mężczyźnie, żeby go puścił. Przyznał, że odpychał pracowników ochrony i próbował uderzyć w twarz T. F., stwierdził jednak, iż nic mu nie wiadomo na temat kradzieży. Zaprzeczył również, by widział przy S. R. jakieś przedmioty.

/wyjaśnienia oskarżonego J. S. k. 28, 48, 157-158/

W toku rozprawy głównej J. S. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień, podtrzymał natomiast swoje wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego

/wyjaśnienia oskarżonego J. S. k. 478/

J. S. nie był uprzednio karany

/dowody: dane o karalności k. 148/

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie zeznań świadków przesłuchanych w sprawie, wyjaśnień oskarżonych, materiałów fotograficznych i nagrania z monitoringu oraz dokumentów urzędowych z akt sprawy.

W ustalaniu stanu faktycznego Sąd pominął zeznania świadków, które dotyczyły drugiego czynu zarzucanego S. R., zeznania te pozostawały bowiem bez związku z zarzutem stawianym J. S., którego dotyczy wnioski o uzasadnienie.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w sprawie, gdyż zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, zgodnie z obowiązującymi przepisami, zaś ich treść nie była kwestionowana przez strony.

Sąd uznał za wiarygodną opinię sądowo-lekarską. Została ona sporządzona przez uprawnionego biegłego, w granicach jego kompetencji, w sposób jasny i wyczerpujący.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania interweniujących w pierwszej kolejności pracowników ochrony: K. L. i P. K.. Zeznania te są spójne, wzajemnie się uzupełniają, znajdują również częściowe potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonych. Zdaniem Sądu świadkowie nie mieli żadnego powodu, żeby składać zeznania niezgodne z rzeczywistym przebiegiem wydarzeń.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań Ł. W.. Świadek jest pracownikiem ochrony, obcym dla S. R.. Zeznania świadka są spójne z relacją tego oskarżonego, przy czym podkreślić należy, iż świadek nie miał żadnego interesu w tym, by składać zeznania korzystne dla oskarżonego (wyjście z towarem w reakcji na zachowanie pracownicy sklepu), o ile zeznania takie nie polegałyby na prawdzie.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania T. F. i J. P.. Zeznania te są spójne, korespondują zarówno ze sobą, jak i relacjami pozostałych pracowników ochrony biorących udział w interwencji w dniu 30 listopada 2013 r.

Sąd dał również wiarę zeznaniom Z. P. i M. K. (2) – pracowników firmy (...). Zeznania te są spójne, wzajemnie się uzupełniają, nie były kwestionowane przez strony. Relacja świadków ma natomiast drugorzędne znaczenie dla rozstrzygnięcia z uwagi na fakt, że włączyli się oni w zajście pod sklepem (...) dopiero w końcowej jego fazie.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania A. D.. Świadek była postronnym obserwatorem zajścia pod sklepem (...), jej rola ograniczyła się do wezwania Policji na miejsce zdarzenia.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań P. M.. Wprawdzie jest ona dziewczyną J. S., jednakże jej zeznania znajdują potwierdzenie nie tylko w relacji J. S., ale również zeznaniach Ł. W. i nagraniach z monitoringu sklepu (...).

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania K. H.. Są one spójne z zeznaniami P. M., pracowników ochrony, jak również nagraniami z monitoringu i dokumentacją fotograficzną.

Sąd uznał wyjaśnienia S. R. za wiarygodne częściowo. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego co do przebiegu samej kradzieży, znajdują one bowiem potwierdzenie w zeznaniach Ł. W. i P. M.. Sąd odmówił natomiast wiary wyjaśnieniom oskarżonego co do tego, że nie dopuścił się kradzieży rozbójniczej. Wyjaśnienia te stały w sprzeczności z zeznaniami pracowników ochrony, dlatego Sąd uznał je za przyjętą przez oskarżonego linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za przestępstwo. Sąd uwzględnił przy ocenie wyjaśnień S. R. okoliczność, iż znajdował się on pod znacznym wpływem alkoholu, dlatego też mógł nie pamiętać szczegółów zajścia.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia J. S.. J. S. przyznał się do udziału w szarpaninie z pracownikami ochrony, przyznał również, że próbował uderzyć T. F.. Zaprzeczył natomiast, by wiedział coś o kradzieży dokonanej przez S. R.. Stwierdził, że jego działania były ukierunkowane na uwolnienie kolegi. Zdaniem Sądu taka wersja wydarzeń jest prawdopodobna. S. R. stał w kolejce do kasy za J. S., między nimi stała jeszcze jedna osoba. Wprawdzie P. M. zaobserwowała zajście między sprzedawczynią a S. R., pamiętać jednakże należy, iż J. S., jak to wynika wprost z protokołu badania trzeźwości, znajdował się pod znacznym wpływem alkoholu (ponad 2 promile). Co za tym idzie, jego zdolność percepcji i obserwacji otoczenia musiała być poważnie ograniczona. P. M. w przeciwieństwie do J. S. była trzeźwa. Dlatego też zdaniem Sądu wysoce prawdopodobnym jest, iż J. S. nie zauważył incydentu rozgrywającego się za jego plecami, zaś S. R. zobaczył dopiero, gdy siedział na nim pracownik ochrony i wówczas, kierując się chęcią

pomocy koledze, podjął próbę uwolnienia go, samemu wdając się w szarpaninę z pracownikami ochrony i wyzywając ich.

Zauważyć przy tym należy, iż zarówno z wyjaśnień S. R., jak i zeznań Ł. W. i P. M. wynika jednoznacznie, iż S. R. nie konsultował z nikim zamiaru kradzieży, zaś decyzję, by opuścić sklep bez płacenia, podjął pod wpływem impulsu wywołanego zachowaniem sprzedawczyni.

Z powyższych względów Sąd uznał, iż stan upojenia alkoholowego J. S., który z perspektywy wymiaru kary niewątpliwie stanowi okoliczność obciążającą, z punktu widzenia jego odpowiedzialności karnej stanowi podstawę do ustalenia, iż nie zarejestrował on faktu kradzieży, zaś zachowaniem swoim wobec pracowników ochrony próbował doprowadzić nie do utrzymania się przez S. R. w posiadaniu skradzionych rzeczy, ale do uwolnienia kolegi od przytrzymującego go K. L.. Zauważyć należy, iż samo mienie, które ukradł S. R., miało znaczenie drugorzędne nawet dla samego złodzieja, który dokonał kradzieży nie tyle dla samego mienia, co na złość ekspedientce. O ile S. R., stawiając opór pracownikom ochrony, próbował oddalić się ze skradzionymi rzeczami, o tyle w ocenie Sądu brak jest dowodów, że J. S. w ogóle wiedział o kradzieży, nie mówiąc już o tym, że trudno wyobrazić sobie, by wdawał się w bijatykę tylko po to, by S. R. mógł zachować skradziony bez udziału J. S. niezbyt wartościowy towar w postaci chusteczek higienicznych, płynu L., płynu do kąpielii A., dezodorantu oraz napoju energetycznego, przy czym z samego zestawienia zabranych przez S. R. przedmiotów widać, że były one przeznaczone dla jego użytku osobistego.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd uznał, iż J. S. dopuścił się przestępstwa polegającego na tym, iż w dniu 30 listopada 2013 r. w K. na terenie Centrum Handlowego (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. R., w celu zmuszenia pracowników ochrony do odstąpienia od zatrzymania S. R., stosował przemoc fizyczną wobec K. L. poprzez jego odpychanie, jak również kierował groźby pozbawienia życia wobec T. F. i J. P.. Zachowanie takie w ocenie Sądu wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 191§1 k.k.

Rozważając zakres odpowiedzialności karnej, jaką powinien ponieść J. S. za przypisane mu przestępstwo, Sąd miał na uwadze następujące okoliczności. Przede wszystkim J. S. jest sprawcą młodocianym, czyli należało dobrać taki sposób oddziaływania, by był najbardziej skuteczny wychowawczo. Po wtóre, zdaniem Sądu czyn oskarżonego charakteryzował się nieznacznym stopniem szkodliwości społecznej. Oskarżony działał pod wpływem impulsu, z chęcią pomocy koledze, niejako bezinteresownie. Nie uczynił swoim zachowaniem żadnej realnej szkody, ani osobowej, ani materialnej. Okolicznością obciążającą było natomiast wyżej wspomniane działanie w stanie znacznego upojenia alkoholowego.

Mając jednakże na uwadze, iż J. S. nie był wcześniej karany, zaś przedmiotowy wybryk miał charakter incydentalny, Sąd uznał, że wystarczające dla osiągnięcia celów prewencji karnej będzie warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego. Przestępstwo przypisane oskarżonemu jest zagrożone karą do trzech lat pozbawienia wolności, dlatego też brak było przeszkód formalnych do warunkowego umorzenia postępowania. Zdaniem Sądu, zważywszy iż od czynu oskarżonego upłynęły już dwa lata, uznać należy, iż roczny okres próby jest wystarczający do weryfikacji, czy oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego. Jednocześnie na podstawie art. 67§3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego J. S. świadczenie pieniężne w kwocie 1000 zł. Oskarżony jest osobą młodą, zdolną do pracy. W ocenie Sądu jest w stanie wywiązać się ze świadczenia pieniężnego w tej kwocie, zarazem będzie to na tyle dotkliwe, że zapobiegnie wytworzeniu się u oskarżonego poczucia bezkarności.

W tym miejscu należy odnieść się do zagadnień związanych z tak zwaną konkurencją ustaw. W niniejszej sprawie sprowadzało się to do oceny, czy ustawa obowiązująca w czasie popełnienia przez J. S. i S. R. przypisanych im czynów, była dla nich względniejsza od tej, która obowiązywała w czasie orzekania. Ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396) treść kodeksu karnego została bowiem znowelizowana. W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż stosownie do zgodnego stanowiska doktryny i orzecznictwa, które Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela, ocena, która z konkurujących ustaw jest względniejsza dla oskarżonego, zawsze wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy (vide: uchwała SN z dnia 24 listopada 1999 r., I KZP 38/99, OSNKW 2000, nr 1-2, poz. 5). Zważywszy, iż S. R. był uprzednio karany za przestępstwo

przeciwko mieniu, na gruncie znowelizowanego Kodeksu karnego nie byłoby możliwe warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary. Choćby z tego względu należało ustawę w poprzednim brzmieniu uznać za względniejszą. Ponadto niezbędne byłoby orzeczenie wobec niego obowiązków probacyjnych. Również maksymalny okres warunkowego umorzenia postępowania na gruncie nowych przepisów wynosi trzy lata (poprzednio dwa).

Kierując się powyższymi względami, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. Sąd w niniejszej sprawie zastosował przepisy ustawy w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 01 lipca 2015 roku.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego J. S. – osoby młodej i zdolnej do pracy zarobkowej – od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych Sąd obciążył go tymi kosztami w połowie i wymierzył mu opłatę zgodnie z obowiązującymi przepisami.

SSR Dorota Zabłudowska